

virksomhed vil således kunne pådrage sig et objektivi ansvar, hvis den udløsende faktor er en naturbevi genhed, der optræder med regelmæssige mellemrum (frost, storm, betydelig nedbør osv.).

Hvis der derimod er tale om naturkatastrofer, såsom jordskælv, orkaner, tyfoner eller lignende force majeure-tilfælde, ifaldes der ikke ansvar efter bestemmelsen, uanset at denne ikke indeholder udtrykkelig undtagelse med hensyn til disse tilfælde.

Spørgsmålet om *lempelse af skadevolders erstatningsansvar* må ligeledes afgøres efter den gældende retstilstand, da bestemmelsen i § 3 ikke indeholder nogen begrænsning i størrelsen af den erstatning, som skadevolderen skal betale på grundlag af det objektive ansvar.

Der kan herved særlig henvises til, at skadevolderens erstatningsansvar kan nedsættes eller bortfalde i henhold til bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 24, stk. 1, når ansvaret vil virke urimeligt tyngende, eller når ganske særlige forhold i øvrigt gør det rimeligt.

Spørgsmålet om den indbyrdes fordeling af erstatningsansvar, når der foreligger flere solidarisk ansvarlige skadevoldere, må ligeledes afgøres på grundlag af den gældende retstilstand, jf. navnlig erstatningsansvarslovens § 25, hvorefter fordelingen foretages efter, hvad der under hensyn til ansvarets beskaffenhed og omstændighederne i øvrigt må anses for rimeligt.

Til stk. 2

Efter bestemmelsen i *stk. 2* indtræder det objektive ansvar ikke, hvis skaden skyldes, at virksomheden er udøvet i overensstemmelse med *ufravigelige forskrifter, der er fastsat af en offentlig myndighed*. Det er virksomheden, der skal bevise, at betingelserne for ansvarsfritagelse er til stede. En tilsvarende bestemmelse er fastsat i produktansvarslovens § 7, stk. 1, nr. 3. Bestemmelsen udelukker således ikke, at en virksomhed kan blive erstatningsansvarlig på objektivi grundlag efter *stk. 1* for en miljøskade, selv om virksomheden har handlet i overensstemmelse med en tilladelse, der er givet af en offentlig myndighed. I disse tilfælde vil virksomhedens erstatningsansvar dog kunne begrænses af den tålegrænse m.v., som indgår i definitionen af, hvad der forstås ved »forurening« i lovens forstand, jf. bemærkningerne til § 1. Har en virksomhed f.eks. gennem en årrække haft tilladelse til at udlede spildevand i en å, vil virksomheden normalt ikke skulle betale erstatning for den forurening af åen, som skyldes den tilladte udledning af spildevand, idet forureningen i så fald ikke rækker ud over, hvad der må forventes eller tåles.

Bestemmelsen afskærer ikke en virksomhed fra at påberåbe sig *andre ansvarsfritagelsesgrunde* m.v., som f.eks. nødværge, i overensstemmelse med de almindelige formueretlige regler herom. For så vidt angår egen skyld og accept af risiko, er der imidlertid fastsat regler i forslaget § 4. Hertil kommer, at adgangen til at indgå forudgående aftaler om ansvarsfritagelse er reguleret i forslaget § 5.

Forslaget indeholder ikke nærmere regler om, at en virksomhed, der er omfattet af det objektive erstatningsansvar, skal være fritaget for ansvaret under henvisning til, at skaden er forårsaget af tredemand forsætligt eller ved grov uagtsomhed. Det objektive erstatningsansvar vil derfor også gælde for virksomheden i dette tilfælde. Virksomheden vil dog kunne gøre regres mod tredemand efter bestemmelsen i erstatningsansvarslovens § 25, ligesom virksomhedens erstatningsansvar over for skadelidte i særlige tilfælde vil kunne lempes efter erstatningsansvarslovens § 24.

Forslagets § 3 svarer til § 3 i lovudkastet i Miljøerstatningsudvalgets betænkning. Der henvises til betænkningen, side 176-180.

Den foreslåede liste over ansvarlige virksomheder m.v. svarer med få afvigelser til listen, der er foreslået i betænkningen.

Der henvises til afsnit 5.1. og 5.4. ovenfor i de almindelige bemærkninger.

Til § 4

Bestemmelsen i § 4 regulerer spørgsmålet om, i hvilke tilfælde erstatning efter loven skal nedsættes eller bortfalde på grund af *skadelidtes medvirken til skaden*. Bestemmelsen er udformet efter færdselslovens regler herom.

I overensstemmelse hermed er det i *stk. 1* fastsat, at erstatning for personskade eller tab af forsørger, jf. herved § 2, nr. 1, kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde forsætligt har medvirket til skaden. Erstatningen kan endvidere nedsættes og i særlige tilfælde bortfalde, hvis skadelidte eller afdøde ved grov uagtsomhed har medvirket til skaden. Derimod kan erstatningen ikke nedsættes eller bortfalde efter bestemmelsen, hvis skadelidte har udvist en uagtsomhed, der ikke kan karakteriseres som grov. I lighed med, hvad der gælder efter færdselsloven, forudsættes det, at erstatningen i de tilfælde, hvor der bør ske nedsættelse, som altovervejende hovedregel nedsættes med en tredjedel.

I *stk. 2* er det endvidere fastsat, at erstatning i andre tilfælde, jf. herved § 2, nr. 2-4, kan nedsættes eller bortfalde, hvis skadelidte har medvirket til skaden ved forsæt eller uagtsomhed. Nedsættelse eller